

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 16 stycznia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ustalił wysokość kapitału początkowego ubezpieczonego S. P..

Decyzja została wydana na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 2018 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2016 roku, poz.887 ze zm.).

Do ustalenia wysokości kapitału początkowego Zakład przyjął podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 938,13 zł.

Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy Zakład przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych od 1 stycznia 1981 roku do 31 grudnia 1990 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 76,84%.

Podstawę wymiaru ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 76.84% poprzez kwotę bazową 1.220,89 zł.

Do ustalenia wysokości kapitału początkowego Zakład przyjął 28 lat i 10 miesięcy i 1 dni okresów składkowych (346 miesięcy) oraz 4 miesiące i 10 dni okresów nieskładkowych (4 miesiące).

Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do 31 grudnia 1998 roku wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wynosi 86,39%. Współczynnik ten służy do obliczenia części 24% kwoty bazowej. Wysokości 24% kwoty bazowej wynosi 293,01 zł.

Do ustalenia współczynnika przyjęto łączny staż ubezpieczeniowy 29 lat 2 miesiące i 23 dni.

Średnie dalsze trwanie życia wynoszące 209 miesięcy.

Wysokość kapitału początkowego została obliczona w następujący sposób:

$$[(293,01 \text{ zł} \times 86,39\%)] + [(346 \text{ miesiące} \times 1,3\%):12 + (4 \text{ miesiące} \times 0,7):12] = 606,9000$$

$$606,90 \text{ zł} \times 209 \text{ miesięcy} = 126.842,10 \text{ zł.}$$

W odwołaniu od powyższej decyzji S. P. wniósł o przeliczenie kapitału początkowego w najkorzystniejszym wariantcie, zgodnie z przedstawionymi świadectwami pracy, częściowo potwierdzonymi książeczką zdrowia.

Zdaniem ubezpieczonego do wyliczenia kapitału początkowego powinny być przyjęte wynagrodzenia z lat 1973-1982 wraz z dodatkiem funkcyjnym i premią.

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

Na rozprawie w dniu 27 kwietnia 2018 roku ubezpieczony wniósł o przyjęcie do obliczenia wysokości kapitału początkowego wynagrodzeń z lat 1973 – 1982 oraz o ich podwyższenie o premię, którą otrzymywał.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony S. P. urodził się (...).

W dniu 14 grudnia 2016 roku ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę wnosząc o wyliczenie wysokości emerytury według nowych zasad.

(wniosek – k.1-8 akt ZUS, II plik)

Decyzją z dnia 17 stycznia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał ubezpieczonemu zaliczkę na poczet przysługującej emerytury od dnia 30 grudnia 2016 roku, od osiągnięcia wieku emerytalnego.

Zakład wskazał, iż za okres za który ubezpieczony nie przedłożył dochodów (od 26 września 1969 roku do 27 stycznia 1970 roku, od 18 grudnia 1971 roku do 31 sierpnia 1972 roku, od 1 września 1972 roku do 31 lipca 1976 roku, od 15 sierpnia 1976 roku do 20 września 1978 roku, od 22 września 1978 roku do 4 lipca 1981 roku) przyjęto wynagrodzenie minimalne.

(decyzja – k.16 akt ZUS, II plik)

W okresie od 26 września 1969 roku do 31 sierpnia 1972 roku ubezpieczony był zatrudniony w (...) w pełnym wymiarze czasu pracy.

Wynagrodzenie ubezpieczonego wynosiło 1.350 zł miesięcznie. Ubezpieczony otrzymywał dodatek służbowy w wysokości 250 zł miesięcznie.

Poza wynagrodzeniem zasadniczym ubezpieczonemu przysługiwała premia w wysokości do 30% wynagrodzenia zasadniczego wypłacana na warunkach określonych regulaminem premiowania stanowiącym załącznik nr 6 do zarządzenia Ministra Komunikacji nr 25 z dnia 12 lutego 1969 roku w sprawie premiowania pracowników jednostek liniowych służby drogowej kolei normalnotorowej przedsiębiorstwa (...).

Od 1 maja 1972 roku wynagrodzenie ubezpieczonego wynosiło 1.750 zł.

(świadczenie pracy – k.5 akt ZUS, I plik, umowa, zmiana warunków płacy – k.17)

W okresie od 28 stycznia 1970 roku do 17 grudnia 1971 roku ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową.

(kopia książeczki wojskowej – k.13-15 akt ZUS, I plik)

W okresie od 1 września 1972 roku do 31 lipca 1976 roku ubezpieczony był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...).

Ubezpieczony otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 2.450 zł oraz premię regulaminową obliczoną według regulaminu premiowania obowiązującego w przedsiębiorstwie.

Od 1 maja 1973 roku ubezpieczony otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 2.500 zł netto oraz premię regulaminową.

Od 1 sierpnia 1973 roku wynagrodzenie ubezpieczonego wynosiło 2.800 zł miesięcznie oraz premia regulaminowa.

Od 1 sierpnia 1974 roku ubezpieczony otrzymywał wynagrodzenie 3.100 zł netto oraz premię regulaminową obliczaną według regulaminu premiowania.

Od 1 sierpnia 1975 roku ubezpieczony otrzymywał wynagrodzenie 3.100 zł, 300 zł dodatku funkcyjnego oraz premię regulaminową obliczaną według regulaminu premiowania na czas wykonywania funkcji inspektora do spraw pomiarów.

(świadczenie pracy – k.9 akt ZUS, I plik, umowa do pracę, aneksy do umowy – k.17)

W okresie od 15 sierpnia 1976 roku do 20 września 1978 roku ubezpieczony był zatrudniony w (...) w P..

Ubezpieczony otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 3.700 zł oraz 800 zł dodatku funkcyjnego. W umowie o pracę przyznano ubezpieczonemu premię w wysokości do 10% wynagrodzenie zasadniczego.

Od 1 marca 1977 roku wynagrodzenie ubezpieczonego wzrosło do kwoty 4.400 zł miesięcznie, dodatek funkcyjny wynosił 600 zł.

(świadczenie pracy – k.11 akt ZUS, I plik, umowy o pracę, angaż – k.17)

W okresie od 1 lutego 1978 roku do końca zatrudnienia ubezpieczony otrzymywał dodatek funkcyjny w wysokości 1.000 zł.

W okresie od 22 września 1978 roku do 4 lipca 1981 roku ubezpieczony był zatrudniony w Zakładzie (...) w P..

Wynagrodzenie ubezpieczonego wynosiło 4.000 zł, dodatek funkcyjny 1.000 zł premia zgodnie z regulaminem premiowania.

Od 1 kwietnia 1979 roku ubezpieczony otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 4.800 zł oraz 1.000 zł dodatku funkcyjnego.

Od 1 października 1980 roku ubezpieczony otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 5.2000 zł, 1.500 zł dodatku funkcyjnego oraz 10% dodatku stażowego.

Od 1 stycznia 1981 roku wynagrodzenie ubezpieczonego wynosiło 5.500 zł oraz 200 zł dodatku drożyznianego.

W 1981 roku wynagrodzenie ubezpieczonego wynosiło 52.275 zł.

(świadczenie pracy – k.17 akt ZUS, I plik, umowa o pracę, pismo z 24.03.1981 r., angaże, legitymacja ubezpieczeniowa – k.17)

Od 1 lipca 1981 roku do 31 lipca 1992 roku i od 1 stycznia 1997 roku do 31 grudnia 1998 roku prowadził działalność gospodarczą i z tego tytułu podlegał ubezpieczeniom społecznym.

(zaświadczenie – k.21 akt ZUS, I plik)

W okresie od 1 sierpnia 1992 roku do 31 grudnia 1996 roku ubezpieczony był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. w K..

(zaświadczenie – k.19 akt ZUS, I plik)

Wynagrodzenie ubezpieczonego wynosiło:

- 1) w 1969 roku – 5.066,65 zł,
- 2) w 1970 roku – 1.439,91 zł,
- 3) w 1971 roku – 746,62 zł,
- 4) w 1972 roku – 24.200 zł,
- 5) w 1973 roku – 31.300 zł,
- 6) w 1974 roku – 35.100 zł,
- 7) w 1975 roku – 38.700 zł,
- 8) w 1976 roku – 46.300 zł,
- 9) w 1977 roku – 59.000 zł,

10) w 1978 roku – 62.900,03 zł,

11) w 1979 roku – 67.200 zł,

12) w 1980 roku – 73.860 zł,

13) w 1981 roku – 91.275 zł.

(pismo ZUS – k.21, k.29)

Decyzją z dnia 17 listopada 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ustalił wysokość kapitału początkowego ubezpieczonego, przyjmując podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 1.169,86 zł.

Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy Zakład przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych od 1 stycznia 1972 roku do 31 grudnia 1981 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 95,82%.

Zakład przyjął 340 miesięcy okresów składkowych oraz 10 miesięcy okresów nieskładkowych.

Wysokość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniosła 144.404,37 zł.

(decyzja – k.25-26 akt ZUS, I plik)

Powwyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dowodów z dokumentów, które wskazywały wprost na wysokość wynagrodzenia osiąganego przez ubezpieczonego w spornych okresach.

W toku postępowania ubezpieczony nie przedstawił innych dowodów z których wynikałoby, że otrzymywał wyższe wynagrodzenie ani w jakiej wysokości otrzymywał premię.

Dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd pominął zapisy dotyczące wysokości wynagrodzenia za lata 1976-1978 roku i za 1981 rok wskazane w legitymacji ubezpieczeniowej, albowiem z wyjątkiem roku 1977 wysokość wynagrodzenia wskazana w legitymacji ubezpieczeniowej jest niższa niż wynikająca z przedstawionych przez ubezpieczonego dokumentów – umów o pracę i aneksów do umowy o pracę. Obecnie brak jest list płac, które pozwoliłyby na ustalenie wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego w spornym okresie w sposób jednoznaczny. Ubezpieczony niewątpliwie otrzymywał wynagrodzenia w wysokości wskazanej w umowie o pracę oraz aneksach do tej umowy. Konsekwencją takiego stwierdzenia jest przyjęcie, że zapisy w legitymacji ubezpieczeniowej nie odzwierciedlają rzeczywistych zarobków ubezpieczonego, co ma wpływ także na ustalenie wynagrodzenia za 1977 rok na podstawie aneksu do umowy o pracę, a nie legitymacji ubezpieczeniowej.

Sąd zważył, co następuje:

Ubezpieczony S. P. zaskarżając decyzję z dnia 16 stycznia 2017 roku wniósł o obliczenie wysokości kapitału początkowego przy przyjęciu wynagrodzeń z lat 1973-1982.

W toku postępowania organ rentowy wydał w dniu 17 listopada 2017 roku decyzję ponownie ustalając wysokość kapitału początkowego ubezpieczonego. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy zakład przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych (od 1 stycznia 1972 roku do 31 grudnia 1981 roku). Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 95,82%. Wskaźnik ten jest wyższy od ustalonego decyzją z dnia 16 stycznia 2017 roku o 19,27%.

Po wydaniu decyzji dnia 17 listopada 2017 roku ubezpieczony sprecyzował zakres zaskarżenia wskazując, iż wnosi o uwzględnienie do już ustalonego wynagrodzenia za lata 1972-1981 premii jaką otrzymywał w każdym z przedsiębiorstw w których był zatrudniony.

Zgodnie z treścią art.477¹³§1 k.p.c. zmiana przez organ rentowy zaskarżonej decyzji (...) przed rozstrzygnięciem sprawy przez sąd - przez wydanie decyzji lub orzeczenia uwzględniającego w całości lub w części żądanie strony - powoduje umorzenie postępowania w całości lub w części.

Uwzględnienie żądania ubezpieczonego przez przyjęcie do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego wynagrodzeń otrzymanych przez ubezpieczonego w okresie od 1 stycznia 1972 roku do 31 grudnia 1981 roku skutkuje umorzeniem postępowania w tym zakresie, na podstawie art.477¹³§1 k.p.c. Odwołanie ubezpieczonego zostało bowiem częściowo uwzględnione przez organ rentowy przed wydaniem orzeczenia przez Sąd.

W pozostałym zakresie, to jest przyjęcia do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego premii oraz wynagrodzeń z 1982 roku, odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art.174 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2017 roku, poz. 1383, z późn. zm.), kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art.53, z uwzględnieniem ust.2-12.

Natomiast zgodnie z ust.2 tego przepisu przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art.6,
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art.7 punkt 5,
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art.7 punkt 1-4 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art.5 ust.2.

W myśl ust.3 ww. przepisu podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art.15, 16, 17 ust.1 i 3 oraz art.18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się przed dniem 1 stycznia 1999 roku.

Do obliczenia kapitału początkowego przyjmuje się kwotę bazową wynoszącą 100% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w II kwartale kalendarzowym 1998 roku (art.174 ust.7). Przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24% tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku (art.174 ust.8).

Stosownie do treści art.15 ust.1 ww. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust.4 i 5 tego przepisu przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym złożono wniosek o emeryturę lub rentę. Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust.4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu (art.15 ust.6).

Zgodnie z treścią art.15 ust.4 w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

- 1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust.3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych,

2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia, ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu,

3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty,

oraz

4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19, przy czym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%.

Przytoczone zasady postępowania – w świetle uchwały Sądu Najwyższego z dnia

7 maja 2003 roku w sprawie o sygn. III UZP 2/03 – tak przy ustalaniu prawa do świadczenia, jak i jego przeliczaniu, pozwalają na ogólną uwagę, iż zamiarem ustawodawcy było umożliwienie ubezpieczonemu dokonanie wyboru, w ramach prawa, najkorzystniejszego z ich punktu widzenia okresu, z którego podstawa wymiaru składek ubezpieczeniowych, będzie stanowić podstawę wymiaru świadczenia.

Zgodnie z art.16 ww. ustawy przy ustalaniu kolejnych dziesięciu lat kalendarzowych – przyjmuje się lata kalendarzowe następujące bezpośrednio po sobie, chociażby ubezpieczony w niektórych z tych lat przez okres roku lub w okresie krótszym niż rok nie pozostawał w ubezpieczeniu.

Zgodnie z §21 ust.1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Wskazana regulacja §21 ust.1 powołanego rozporządzenia stanowiąca odpowiednik obowiązującego do dnia 23 listopada 2011 roku §20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń wyznacza kierunek postępowania dowodowego, nie oznacza to jednak aby wysokość uzyskiwanego uposażenia nie mogła być wskazana i w inny sposób, tak przy pomocy pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia danego zainteresowanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, II UKN 186/97). Należy podkreślić, iż Sąd nie jest związany ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, co wynika z treści art.473 k.p.c. i sprawia, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe.

Z ustaleń Sądu w oparciu o przedstawioną dokumentację płacową wynika, iż wskaźnik podstawy wymiaru kapitału początkowego ubezpieczonego z najkorzystniejszych 10 kolejnych lat kalendarzowych (od 1 stycznia 1972 roku do 31 grudnia 1981 roku) wynosi 95,82%.

Ubezpieczony przedstawił dowody z dokumentów (umowy o pracę, aneksy do umów o pracę, angaże) na podstawie których można w sposób niewątpliwy ustalić wysokość wynagrodzenia ubezpieczonego w latach 1972-1981

Z treści złożonych dowodów z dokumentów wynika, iż ubezpieczonemu poza wynagrodzeniem zasadniczym, dodatkiem funkcyjnym i dodatkiem stażowym przysługiwała premia. Jednak ten składnik wynagrodzenia nie może być uwzględniony przy obliczeniu wysokości wynagrodzeń w danym roku.

Wysokość premii w (...) została określona w umowie o pracę jako „do 30% wynagrodzenia zasadniczego wypłacana na warunkach określonych regulaminem premiowania stanowiącym załącznik nr 6 do zarządzenia Ministra Komunikacji nr 25 z dnia 12 lutego 1969 roku w sprawie premiowania pracowników jednostek liniowych służby drogowej kolei normalnotorowej przedsiębiorstwa (...)”.

W kolejnych zakładach pracy ubezpieczonemu również przysługiwała premia przy czym w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) była to premia regulaminowa obliczona według regulaminu premiowania obowiązującego w przedsiębiorstwie, w (...) w P. premia w wysokości do 10% wynagrodzenie zasadniczego, a w Zakładzie (...) w P. premia zgodnie z regulaminem premiowania.

Na podstawie tych dowodów nie ma możliwości ustalenia wysokości premii jaką ubezpieczony otrzymywał w poszczególnych zakładach pracy. Pracodawcy określali bądź górną granicę premii (do 10%, do 30%) bądź powoływali się na regulaminy premiowania, których ubezpieczony nie przedstawił. Ustalenie górnej granicy premii nie oznacza, iż w każdym miesiącu ubezpieczony otrzymywał ten składnik wynagrodzenia w maksymalnej wysokości, stąd nie jest możliwe zaakceptowanie stanowiska ubezpieczonego, że wynagrodzenie ustalone przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych należy podwyższyć o premię.

Ubezpieczony nie przedstawił regulaminów premiowania ani innych dowodów na podstawie których można byłoby ustalić konkretną wysokość premii regulaminowej i warunki jej przyznania w danym miesiącu.

Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego, iż w sprawach emerytalno – rentowych wyliczenie wysokości świadczenia może nastąpić jedynie na podstawie zarobków faktycznie otrzymanych i to tych, od których istniał obowiązek odprowadzania składki na ubezpieczenie społeczne, co wynika jednoznacznie z treści art.15 ww. ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W postępowaniu cywilnym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych w sprawie o przeliczenie wysokości świadczenia możliwe jest dopuszczenie i przeprowadzenie wszelkich dowodów, w tym także dowodu z zeznań świadków lub przesłuchania samego ubezpieczonego. Nie jest jednak możliwe przeliczenie wysokości emerytury (czy też ustalenie kapitału początkowego) w oparciu o jakąś hipotetyczną uśrednioną wielkość wynagrodzenia uzyskiwanego przez ubezpieczonego, bowiem uśrednione obliczenie wysokości wynagrodzenia nie może oddać indywidualnych cech właściwych dla danego stosunku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2007 roku, I UK 36/07, Lex nr 390123). Co za tym idzie, zasada obliczania świadczeń w oparciu o rzeczywiste zarobki nie może zostać zastąpiona domniemaniem wynagrodzenia w danym roku kalendarzowym. Zgodnie zaś ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 stycznia 1998 roku (II UKN 440/97, Lex nr 34199), zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień oraz wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga dowodów nie budzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych. Przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych są normami bezwzględnie obowiązującymi i nie zawierają unormowań pozwalających na ustalenie wynagrodzenia w sposób przybliżony lub prawdopodobny. Prymat nadany dokumentacji pracowniczej prowadzi do gradacji mocy dowodowej polegającej na tym, że dokumentacja ta stanowi podstawę weryfikacji pozostałych dowodów przedłożonych przez strony.

Wysokość uzyskiwanego uposażenia może być zatem ustalana także przy pomocy innych pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia zainteresowanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku sygn. akt II UKN 186/97, Lex 32696; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006 roku sygn. I UK 115/06, Lex 303869). Przy czym nie jest możliwe obliczanie wysokości emerytury wyłącznie na podstawie twierdzeń ubezpieczonego. Twierdzenia te muszą być udowodnione. Sąd podziela również stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 3 września 2013 roku w sprawie o sygnaturze akt III AUa 303/13 (Lex nr 1366097), że Sąd nie może ustalać wysokości zarobków na podstawie przypuszczeń, uśrednień, czy też hipotetycznych wyliczeń. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń emerytalno-rentowych może być bowiem uwzględnione tylko wynagrodzenie faktyczne uzyskane przez zainteresowanego w danym okresie. Jego wysokość musi być niewątpliwa i bezwarunkowa, a nie jedynie prawdopodobna. Podkreślić bowiem należy, iż stosunek pracy ma zawsze charakter indywidualny, a określone warunki zatrudnienia mają charakter niepowtarzalny, ponieważ zostały wyznaczone pomiędzy pracodawcą a jego konkretnym pracownikiem.

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, jedynie wynagrodzenie ubezpieczonego ustalone w sposób niewątpliwy, wobec którego nie istnieje wątpliwość, iż zostało ono zawyżone może być podstawą do ustalenia współczynnika wysokości podstawy wymiaru a następnie kwoty świadczenia emerytalnego. Sąd nie miał podstaw do

uwzględnienia premii otrzymywanej przez ubezpieczonego, bowiem nie ma dowodów w wskazujących na konkretną, miesięczną wysokość tych należności. A zatem żądanie ubezpieczonego w zakresie ponownego ustalenia wysokości kapitału początkowego i uwzględnienie premii nie może zostać uwzględnione. Ubezpieczony nie udowodnił bowiem w jakiej wysokości otrzymywał premię w spornym okresie.

Ubezpieczony wniósł o ustalenie wysokości kapitału początkowego na podstawie wynagrodzenia z lat 1973-1982 roku.

Z ustaleń Sądu wynika, iż korzystniejsze dla ubezpieczonego jest przyjęcie wynagrodzeń z okresu od 1 stycznia 1972 roku do 31 grudnia 1981 roku, bowiem stosunek podstawy wymiaru składki za 1972 rok do przeciętnego wynagrodzenia wynosi 80,38%, a za 1982 rok 55,89%. Zatem zastąpienie roku 1972 rokiem 1982 skutkowałoby obniżeniem wskaźnika podstawy wymiaru do wartości 93,36%..

Wobec powyższego Sąd, na podstawie art.477¹²§1 k.p.c. oddalił odwołanie w pozostałej części.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć ubezpieczonemu, pouczając ją o prawie, terminie i sposobie złożenia apelacji.

28 maja 2018 roku